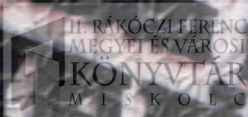

KÖNYVHETI 2001 ÚJSÁG

Miskolci képes levelezőlap

Segítség, hogy segíthessünk!

Folyóiratok

Könyvek

10 éves a Bíbor Kiadó

A II. RÁKÓCZI FERENC MEGYEI KÖNYVTÁR
ÜNNEPI KIADVÁNYA

Czigány György

REKVIEM, VAGY ÖRÖMÜNNEP?

(gondolatok a könyvhéten)

Múzeumi ténfergessé csitul-e az olvasás öröme, szenvedélye, azaz a könyvgyászünnepévé lett-e a könyvhét, vagy reménységé félezer kötet bemutatásának napjainkban, az olvasás évének küszöbén?

Az olvasás bensőséges, magányos szellemi munka volt mindig: a könyvek fesztiválja azonban köztéri esemény, színház, vásári felvonulás, sátrakkal a főváros közepén is, mint a falusi búcsúban...

Ésünkbe jut Babits versének címe: verssor az utcazajban. De mivel írni és olvasni másképp kell ma már, mint egykor, bizony nem árt a könyvek körüli utcazaj, melyben jelen van a tévék, rádiók fény és hang ereje és az üzleti vállalkozások harsány pompája is.

És itt vannak a sugár-lemezek, számítógép könyvtárak, világháló lexikonok: az információ ezerszeresre tágult, belátathatatlannul növekvő birodalma!

„Szolgálati szabályzatunkban seholy nincs szó arról, hogy ha elveszik a hajómat, akkor megszűnök tengerész lenni” – ez Ottlik Géza biztatása és összecseng ezzel a gondolattal Vörösmartyé, aki egyáltalán nem volt derűlátó, mégis ezt írta: Rakjuk le hangyaszorgalommal, amit / Agyunk az ihletett órákban teremt... hogy benézhesünk a menny ajtaján? Hogy küzdhesünk „erőnk szerint a legnemesbékért.”

Végül hát árt-e az elektronika forradalma az olvasás lassú, lelki hasznokat termő élményének? Azt hiszem, nem

Feledy Gyula:
Rajzok József Attila verssoraira. (I.)

árt. Bartók ellenérzése, aggodalma ellenére ma már úgy látjuk: a hanglemez-ipar, az előadóművészek produkcióinak képernyőn, videón, hangszalagon történő szakadatlan rögzítése nem veszélyezteti az élő zenélést, nem helyettesíti a hangversenyéletet, sőt növeli a kedvet iránta.

De mi lesz nehezen érthető, a csak figyelemmel élvezhető verssel, prózával az utcazajban: a divatos, szenzációs botrányt, titkokat feltárni igyekvő, napi indulatokat kielégítő könyvek erőszakos seregében? Miközben a kereskedelmi kép-csatornák a pillanatnyi izgalmakkal, sekélyes érzelmi sablonokkal rendelik maguk alá képzeletünket, vulgarizálva a személyiséget, szinte vágyott diktatúráként emésztik fel szabad időnket, és szórakoztatnak: kábítószerként rontva meg lelki egészségünket. Reméljük mégis, hogy a kíváncsiság kívánsággá érhet, az információ / mely nem cél, csak eszköz / elvezethet a mélyebb élményhez, s a szórakozás vágya elmélyülhet a figyelem áhítatában. A fontos művek nemcsak igényeket elégítenek ki, hanem szükségletet teremtenek. A 72.-ik ünnepi könyvhét hivatalos/és hivatalan, de éppoly értékes/kínálatában van középkori latin himnusz-költészet, itt vannak az egykori „hetek” versei, Jókai és Dsida levelei, Szerb Antal naplója, Csoóri esszé-gyűjteménye, Simonffy András életrehívása: Posta Dukába címen, moldvai csángó imádságok, és Krúdy Gyula Kárpátalját próza-zenébe szólító „havasi kürtje...” És még ötszáz könyv! Az olvasók és művek kapcsolata természetesen nem mennyiségi dolog. Termékenyen, értelmesen lehet együtt élnünk az általunk elérhető kevéssel-minden a kapcsolat minőségén múlik. Nyolc tak-tus Mozart! – micsoda gazdagság: elég egy életre... És minden remekmű jelen idejű, akár régen keletkezett, akár napjainkban. Amit az olvasók külön-külön, saját élményükkel fölfedeznek általa, azal teljesedik ki az időben. A költő, író termékeny és teremtő hiányt hagy versében, prózájában: jövődő gondolat megvalósulni vágyó lehetőségeit. Nyi-

tott a jó mű: élőlényként formál sorsot magának a jövőben. Persze igaza van Németh Lászlónak is: a termelés gazdagsága különös ellentmondásban van az asszimiláció restségével... Alkotás és befogadás feszültségében, lelki csereforgalmában a magunk lehetséges legjobb minősége tesz próbát. Valami közös, benső cselekvésre adatik alkalom. Heidegger úgy látja, hogy a művészetnek életbevágóan fontos célja van: feltárja a létezést. A költői nyelv gyökerei magába a létbe nyúlnak. S a műremek értésének, élvezésének pillanatában egy eddig még el nem gondolt létigazság derül ki. A műremek fénybe borul, a művészi megvilágításban látjuk a rejtőzködő lét igazságát, és ma megvilágítottan állunk a mű szemlélésében...

Örvendjünk hát „erőnk szerint” e legnemesebb erőkk gyülekezetében, megint egyszer a könyvek, új könyvek sokaságában: ez az öröm erkölcsi vállalkás lesz cselekvő dolog, lelki tett. S ami még befejező mondatként ideillik, az már vers: Rögtönzés Vörösmarty Két szavára:

*Mint öreg verőérben száguldó vér,
dallam lesz bennünk diadallá: hóhér
percet fülvél szemérből fakadt
szavakba rejt szívdobbanásokat-
erőnk szerint makacs, vénülni rest
hevét nem félve pendül meg e test
még, érintésére sírhantok, záruk
nyílnak föl s eltemetett villámlásnak
dühétől szelíd táj tűzzel tele
terem: vágyaink égbevétele
világol, pokolra szálló Jézusként
csak ami csonka vereségünk gyújt fényt.
Egy anyás, lassú csuklómozdulat
és ének, mely mint körmenet halad
– verssor az utcazajban – ez az egy
bár nem remény, hogy fölülkerekedj,
elég lehet. „Halál, hol a fullánkod?!”
– hűség suttogja, míg te sírod ásd.
Szennyvíz csurog, vagy angyalok
csevegnek? –
hajából csüng ki a mosolya ennek,
muskátlit villant egy ablak végül.
S ki halálát fogadta gyermekéül,
e hazává lett mosollyal talán
be is nézhet a mennyek ajtaján.*

Szellemiekben, érzelmekben gazdagabban...

Gondolatok a könyvhét alkalmából

A minap a népszerű televíziós műveltségi vetélkedő hol lámpalázzal, hol megriasztó tájékoztatansággal küzdő szereplőjét hallgatva felidéződött bennem egy másfél, két évtizedes vita emléke.

Egy Párizs-környéki pedagógiai központban a világ minden tájáról odasereglett francia nyelvtanárok körében, miközben az alapkérdés a nyelvtanítás metodikája volt, egyszer csak parázs vita alakult ki arról, van-e, s főleg lesz-e értelme, jövője az általános műveltségnek. A sokféle pro és kontra vélemény heves indulatokat váltott ki, de végül egyik tábor sem győzte meg a másikat.

Az akkor képtelennek tűnő, az általános műveltséget vitató vélemények mellett, sajnos, mára egyre több érvet látszik felsorakoztatni az idő.

A képernyőn alapvető ismeretek, irodalmi tények között tétovázó versenyző, ha nem is általános, de tipikus jelenség. Manapság sokan vannak olyanok, akik szakmai szempontból bizonyára jól végzik munkájukat, de soha nem olvasnak el egyetlen értékes szépirodalmi művet sem. Nem tartják fontosnak, hogy szűken értelmezett szakmájukon túl kitekintsenek a könyvek segítségével az ismeretek mérhetetlenül gazdag világába. A folyamat már az iskolás korosztályoknál elkezdődik, ők ugyan „hivatalból”, tantervi követelményként olvasnak szépirodalmat, tanulnak sokféle tantárgyat, ám a többség már itt is csak a majdani érvényesülés szempontjából fontos felvételi tárgyakra koncentrálnak.

A könyvtárak statisztikai mutatói hosszú évek óta az ismeretterjesztő és funkcionális könyvfogyasztás döntő fölényét mutatják. Ez önmagában nem lenne baj, ha nem társulna hozzá a szépirodalom iránti érdeklődés erőteljes hanyatlása.

Tudomásul kell vennünk, hogy mára az emberek egyre nagyobb hányada számára a könyv csak információforrás. Sokak számára még az sem: az olvasás nem tartozik rendszeres elfoglaltságaik közé.

Az elmúlt évtized, s kiváltképp az ezredforduló tája új kihívást hozott: a könyvnek, a századokon át egyeduralgoló ismerethordozónak olyan versenytársa akadt, ami a modern kor szellemiségének jobban megfelel. A digitalizáció gyors előretörése az internet térhódítása

számos vélemény szerint megpecsételi a könyvek sorsát.

Úgy gondolom, nem érthetünk velük egyet. A jó könyvet mindig is tartalma, írójának szellemi üzenete avatta értéké. Kosztolányi Dezsőt idézve a könyv ékszertartó, amelybe a legértékesebb gondolatokat rejtjük. Így, noha nem vitatható, hogy a kommunikáció technikája kihathat az emberi gondolkodás alakulására, a lényeg mégis a közölt tartalom van.

Innen nézve a döntő kérdés maga az olvasás, valamint az olvasmányok megválasztása.

Hiszen a jó könyv formálja a személyiséget, pozitív példát ad, értékrendet alkot. Valahányszor egy-egy klasszikust, vagy értékes kortárs irodalmi művet veszünk kézbe, óhatatlanul elgondolkodunk: vajon hányszor, hányféle alakban születtek újjá a történet hősei?

Felismerjük bennük önmagukat és a környezetünkben, tőlünk karnyújtásnyi-

ra élő embereket. A jó könyv megajándékoz a felfedezés örömeivel, olyasmiről szól, amit magunk is átélünk, vagy átélhetünk volna. Az olvasás élménye során személyes kapcsolatba kerülünk a könyvvel, barátunkká válik. Igen, kétségkívül igaz Mallarmé véleménye: a klasszikus művek a világegyetem megfelelői, akárcsak az ősi talizmánok. Felvérteznek bennünket a nehézségek ellen, irányt mutatnak, személyiségünk részévé válnak.

A jó könyvek – a szépirodalmi alkotások csakúgy, mint az ismeretek végtelességét feltárók – segítenek nekünk behatolni az egyetemes kultúrába. Mindabba, amit az emberi szellem fejlődéstörténete során felhalmozott.

Bevallom, abban a két évtized előtti vitában és ma is a pro oldalán állok. Valom az ismeretszerző olvasás szükségességét, de ezentúl a személyiségformáló értékteremtő irodalom mellé is leteszem a voksomat. Az oka egyszerű: mert az ember mindkettőtől gazdagabb lesz szellemiekben és érzelmekben egyaránt.

Környey Lászlóné dr.

Periodika, időszaki sajtótermék vagy folyóirat, napilap?

Nevezzük bárhogya is a rohanó világunkban rendszeresen az újságos standokra, könyvtárak polcaira és egyre gyűrűlő számban az egyéni előfizetők postáladáiba kerülő sajtótermékeket, nem vitatható: szerepük, jelentőségük óriási mindmáig a mindennapi tájékoztatás, a bennünket körülvevő világ eseményeinek értelmezése és a tudományos kutatás, egyszerűen a gazdasági, politikai, kulturális társadalmi lét szempontjából.

Pótolhatatlan információhordozók

A napi híreket a reggeli kávéval fogyasztó újságolvasó, a színes hetilapok ételreceptjeit, horoszkópját böngésző, vagy a bank- és tőzsdéinformációk, gazdasági elemzések iránt érdeklődő vállalkozó és a tanulmányait folytató diák éppen úgy nem tud megenni a folyóiratok, napilapok nélkül, mint mondjuk a kutató a szakterületét érintő szakmai folyóiratok nélkül.

Amikor az Ünnepi Könyvhéten a könyvet, azaz valójában az általa hordo-

zott értékes tartalmakat üdvözljük, méltatlan lenne szó nélkül hagyni ezt a fontos, értékes információhordozót.

Miben áll a periodikák jelentősége?

Abban, hogy a világ eseményeiről, a tudomány helyzetéről, a művészeti élet újdonságairól gyorsabban, frissebben tájékoztatnak, mint a könyvek, hiszen napon-ta, hetente, vagy havonta megjelennek. Így a bennük közölt írások idősebbek.

Történetileg a XIX. század második felétől rohamosan fejlődésnek indult időszaki kiadványok néhány évtized alatt soha nem látott sikert arattak. Talán kevésbé ismert adat, hogy Budapesten a XX. század első éveiben több, mint 30 magyar és német nyelvű periodika létezett, kétszer annyi, mint például Rómában vagy Londonban. Mára jócskán változott a helyzet, de az újságolvasás, folyóirat lapozgatás ma is „divatosabb” elfoglaltság, mint a nagyobb szellemi energiákat lekötő könyvolvasás.

– folytatás a következő oldalon –

– folytatás az előző oldalról –

Eredetiben vagy elektronikus formában?

Mára új vetélytárs is akadt a digitalizáció következtében. A nyomtatott folyóiratok, újságok és elektronikus változataik versenyét napirendre tűzte a fejlődés. Nem kétséges, hogy az elkövetkező időszakban egyre többen lesznek, akik interneten olvasnak újságot, hogy egy-egy jogszabályt keresve a CD jogtárhoz fordulnak. Ez utóbbi egyébként már ma is általános.

Tény azonban, hogy az elmúlt, közel másfél század folyóiratokban őrzött szellemi öröksége semmivel nem pótolható. A kérdés csak az, hogy eredetiben, vagy állományvédelmi okokból, netán a praktikum miatt elektronikus formában „kapja-e kézhez” az olvasó?

1999-ben szerény, ám tartalmában annál jelentősebb kis füzetet adott az érdek-

lődő olvasók kezébe a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár: a miskolci könyvtárakban fellelhető hírlapok és folyóiratok lelőhelyjegyzékét, amely hamarosan felkerült a könyvtár honlapjára is.

Ez saját állományunkon kívül tájékoztat valamennyi miskolci könyvtár – így a Miskolci Egyetem Központi és tanszéki könyvtárainak, a Miskolci Városi Könyvtárnak, a Megyei Múzeum és a Megyei Levéltár könyvtárainak – folyóirat és hírlapállományáról.

2001-ben Borsod-Abaúj-Zemplén megye városi könyvtárainak vonatkozó adataival kibővítve ismét napvilágot lát a füzet, illetve megjelenik az Interneten a lelőhelyjegyzék.

Úgy gondoljuk, mindazoknak hasznos segédeszközzel szolgál majd, akik ezeket a nélkülözhetetlen információs forrásokat használni kívánják. Ennek illusztrálására néhány adat: a Megyei

Könyvtárban az 500 000 kötetnyi könyvvállomány mellett legalább ugyanennyi folyóirat és újságszám van. Nem véletlen, hogy a könyvtári forgalomban a periodika kérések száma kétszer annyi, mint a könyveké.

Az igények sokfélék: keresik az 1867-es Századokat, a Magyar Nyelvőrt 1872-ből, vagy a Természettudományi Közleményeket 1862-ből épp úgy, mint az 1800-as évek közepéről való Sárospataki füzeteket. És természetesen a retrospektív anyag mellett óriási népszerűségnek örvend a kurrens folyóiratok széles skálája is.

Borsod-Abaúj-Zemplén megye könyvtáraiban, s ezen belül a miskolci könyvtárakban fellelhető periodikák pótolhatatlan értéket képviselnek mind a jelen, mind az utókor számára. Érdemes erről is megemlékezni az olvasás ünnepének apropóján.

Környey Lászlóné dr.

Miskolci képes levelezőlapok a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár Helyismereti Gyűjteményében

A II. Rákóczi Ferenc megyei Könyvtár Helyismereti Gyűjteménye teljességre törekvően gyűjti a Borsod-Abaúj-Zemplén megyére, ill. a történeti vármegyékre vonatkozó dokumentumokat, azok szinte minden típusát: a könyvek és a napilapok, folyóiratok mellett helyet kapnak a különböző aprónyomtatványok, térképek, diafelvételek, mikrofilmek és képeslapok is.

Talán kevésbé ismert, hogy a Helyismereti Gyűjtemény képes levelezőlap gyűjteménye milyen gazdag, mintegy 10 000 darabból áll. Igazi ritkaság számba megy például a legrégebbi 1899-ből származó képeslap, különösen, ha tudjuk, hogy a magyarországi képeslapkiadás 1896-ban kezdődött. A gyűjtemény jelentős részét alkotják az 1945 előtti képeslapok, köztük nagy számban találha-

tók Miskolcot ábrázoló képek.

Felidézük a város hajdanvolt arculatát, a középületeket, szobrokat, a városkép egy-egy jellegzetes részletét. Hűen tükrözik az egykori város hangulatát is, a főutcáét, a Pannónia Szállodával, a Korona Szállodával, a Nemzeti Színházzal. De kedvelt téma volt az Erzsébet tér, a Városház tér, vagy az avasi kilátó is.

Nehéz kiválasztani – ízelítőnek – néhány darabot. Mégis megkíséreljük, bízva benne, hogy a város múltja iránt érdeklődők szívesen látják. A választásunk ezúttal két képeslapra esett.

Az 1908. május 22-i postabélyegzővel ellátott, Széchenyi utcát ábrázoló képeslapon látható a Pannónia Szálloda, amelynek helyén később a Roráriusz cukrászda állt. A miskolci-

ak kedvenc helye, a Rori mára a múltba tűnt. Emlékét azonban az idősebb városlakók még bizonyára megőrizték. A kép jobb sarkában feltűnik a Nemzeti Színház jellegzetes homlokzata.

A másik képeslap az Erzsébet szobrot ábrázolja. A postabélyegző szerint 1907. január 24-én küldték a címzettnek. A Nép-kertben álló „királynői tartású” szobor képével jókívánságait küldte a képeslap egykori feladója a címzettnek. Ma a szobor a Herman Ottó Múzeumban található.

Az ön számára, kedves újságolvasó, a képeslapokon ábrázolt utcák, szobrok, terek ma már törté-

nelmet jelentenek. Valaha azonban az akkori városlakók élettere volt a képeslapokon ábrázolt formában Miskolc. De nemcsak érzelmi-hangulati értéke van a gyűjteményben található sok-sok képeslapnak. Fontos helytörténeti források is, amelyeket minden a város története iránt érdeklődő és kutató jól felhasználhat.

A gyűjteményből reprezentatív kiadványt készülni kiadni a könyvtár – talán éppen a következő ünnepi könyvhétre, hogy megörvendeztesse vele a miskolciakat.

b.k. -ke

MISKOLCI VÁROSI KÖNYVTÁR

Könyvtártörténet dióhéjban

40 éve működik a Miskolci Városi Könyvtár. A kerek évforduló jó alkalmat kínál történeti visszatekintésre. Immár 102 éve van nyilvános könyvtári ellátás Miskolcon. A történet, az eredet a Herman Ottó Múzeumával közös, hiszen 1899-ben alakult meg a Borsod-Miskolci Közművelődési és Múzeum Egyesület, amelynek szervezeti keretein belül, annak egyik szakosztályaként kezdte meg működését a könyvtár.

1901-ben már megállapított nyitvatartási ideje volt: vasárnap du. 3 órától alkotmányig. Az egyesületi keretek és feltételek – a bizonytalan pénzügyi háttér, az esetleges ajándékozási kedv – azonban nem kedveztek a könyvgyűjtemény kialakításának. A körülmények ellenére 1910-ben már 10 000 kötetes állományról, 3 hónap alatt 1500 olvasóról és nyomasztó raktári helyhiányról szólnak a híradások. Az év végén a Szeles utcai iskola egyik tantermében megindult a kölcsönzés is. Bíró Sándor tanító heti

kétszer tartott nyitva, s a napi 60-70 fő kölcsönző 11 nap alatt 670 kötetet vitt haza. Nagy számok voltak ezek a korabeli viszonyok közepette, (Miskolc lakossága akkor 40 ezer körül volt) és a könyvtár iránti valós igényt igazolták. 1940. a Gutenberg-féle könyvnyomtatás 500. éve, jeles dátum Miskolc történetében. Ekkor volt a városban először könyvkiállítás, egy nagyszabású könyvtörténeti kiállítás, Leszih Andor és Csorba Zoltán, a református gimnázium könyvtárosa rendezésében. Dr. Bruckner Győző, jogakadémiai dékán nyitotta meg a város notabilitásai jelenlétében. A nagy sikerű kiállítást ezek tekintették meg.

A háborús évek után már minden hétköznap nyitva tartott a könyvtár. 1948-tól tervezte a Városi Tanács, hogy átveszi az üzemeltetését és fenntartását. Első lépésként a Színház épületébe költöztették, ekkor vált le végleg a múzeum szervezetről. Gyűjteménye 30 000 kötet

volt, a beiratkozási díj 2.- Ft., a kölcsönzési díj egy évre 12.- Ft. (de lehetett részletfizetési engedélyt kérni!) 1952-ben a Megyei Könyvtár létesítését Miskolcon úgy valósították meg, hogy a városban létező összes könyvtárat (városi, körzeti, műszaki) egybeolvasztották, s a továbbiakban a Megyei Könyvtár működtette a városi letéti könyvtárat is. 1954-ben már 4 ilyen működött Diós-

gyar szakos középiskolai tanár személyében. Nevéhez fontos események fűződnek, ő teremtette meg a középiskolában folyó könyvtáros-képzést, ő hozta létre az első közös iskolai- és gyermekkönyvtárat, és ő volt az, aki a számozott fiókkönyvtáraknak nagy költőink, íróink nevét adta. Fontos különgyűjtemények alapjait is ő rakta le (pl. a Szabó Idegennyelvű és Zenei Részlege.)

Ebben az évben kapott méltó elhelyezést a Petőfi – előtte Ady – fiókkönyvtár is. Addig egy szekrényre való könyv jelentette a könyvtárat, de 500-600 olvasót tartottak nyilván. Az időközben 5000 kötetre gyarapodott állománynak hely és tér kellett. A frissen épített Ady Endre művelődési házban kaptak egy termet könyvtári célokra.

Az 1970-es években tovább fejlődött a Városi könyvtárhálózat, a könyvtárépítő Győri Erzsébet igazgatónő szakmai irányításával. Megnyílt a József Attila gyermek-

könyvtár, 1971-ben pedig a hálózat legnagyobb alapterületű, modern, szabadpolcos fiókkönyvtára, a József Attila Klubkönyvtár, kiállítóteremmel, fotólabborral, klubszobával és ami a legnagyobb szó, önálló épületben. A 10 000 kötettel induló könyvtár állománya ma 80 000 kötet. Kezdetől a képzőművészeti volt a speciális gyűjtőköre. A kiállítóteremben a könyvillusztráció terén is neves grafikusok – Reich Károly, Würtz Ádám, Kass János, Csohány Kálmán, Erdélyi János, Bognár Árpád, Feledy Gyula, Szántó Tibor, Hincz Gyula, Lenkey Zoltán, Rékassy Csaba, Szabó Vladimir, Lengyel Lajos, Ágotha Margit, Haiman György, Bálványos Huba, Lacza Márta, Tandori Dezső, Tarczai Béla fotóművész, Tellinger István – egymás után mutatták be alkotásaikat. A tanácsadó, segítőárs Feledy Gyula grafikusművész, Fejér Ernő fotóművész, majd Tellinger István grafikusművész volt.

győrben, Martintelepen, Szirmán és Görömbölyön. 1960. január 1-jén vette át a város a letéti könyvtárat működtetését, és adta ki az önálló Városi Könyvtár alapítólevelét. A könyvtár első igazgatója: Gáspár Mihály volt. A központ a Dérnyé utcai – 1966-tól Szabó Lőrinc – fiókkönyvtár lett. Miskolc lakossága 1941 óta 60 000 fővel gyarapodott, a könyvtári ellátás iránti igény megsokszorozódott. A Városi Könyvtár egymás után nyitotta meg a szolgáltatóhelyeket, 1960-ban 9, 1967-ben 29 működött a városban. Az állomány évente 10–13 000 kötetel gyarapodott. 1959-ben 15 000, 1967-ben már 148 000 kötet volt. A beiratkozott olvasók száma is folyamatosan nőtt, míg 1959-ben 2 235 főt, 1967-ben már 14 824 fő olvasót tartottak nyilván.

1964-ben új igazgatója lett az intézménynek Kordos László, francia-ma-

1971-ben, az Ifjúsági Házban nyílt egy új fiókkönyvtár, valamint új elhelyezést nyert a Tompa Mihály fiókkönyvtár. Alapterülete négyszeresére nőtt. Esztétikus, új bútorzat, szabadpolcos könyvtár várta az olvasókat. A könyvtár vezetése az új könyvtárak megnyitása mellett, kezdte megszüntetni a méltatlan elhelyezésű, alacsony forgalmú, gyenge letéti könyvtárakat. A könyvtárak telepítésének területi elve megmaradt, de a törekvés az volt, hogy a kor színvonalának megfelelő, jó állományú, jól feldolgozott, kellemes körülmények közé helyezett könyvtárak maradjanak a hálózatban. Az eredmény: 1974-ben a hálózat elnyerte a „Kiváló Könyvtár” címet. 1975-ben a 26 szolgáltatóhelyből már 10 igazi könyvtár volt. A „Petőfi Könyvtár akció” keretében a diósgyőri városrészben megkezdődött a városrész könyvtárának a kialakítása. Az Ady Művelődési Házból a 629 m²-es alapterületű tágas épületbe történt átköltözés után a könyvtár felvette Petőfi Sándor nevét. A 70-es

évek közepén a Városi Könyvtár szervezetéhez rendelték a Lévy József Muzeális Könyvtárat. 1976. májusában Hernádi Istvánné igazgató – 2.521 m². alapterületen – 27 szolgáltatóhelyet vett át elődjétől. A 27-ből 9 önállóan működő és szerzeményező fiókkönyvtár volt, a többi le-tét, vagy közös fenntartású iskolai-gyermekkönyvtár.

A 70-es évek közepétől azonban a gazdasági hanyatlás első jelei már a könyvtárban is megjelentek: nem jutott pénz folyóirat-köttetésre, emelkedtek a könyvárak, a példányszámokon már gondolkodni kellett. Az állománygyarapodás lelassult, s közben aggasztó méreteket öltött a meglévő gyűjtemény rongálódása, elhasználódása. A 80-as évek végén a közös fenntartású iskolai és gyermekkönyvtárak száma rohamosan csökkenni kezdett. Utolsóként a Dayka Gábor Gyermekkönyvtár 2000-ben szűnt meg. Az együttműködési szerződések felbontását minden esetben a pénzügyileg megerősödő iskolák kezdeményezték.

A 90-es években tovább csökkent a könyvtárak száma. 1990-ben még 25, 2000 óta már csak 9 üzemel. Ugyanakkor, egyre határozottabban a minőségi fejlesztésre törekszik a vezetés. Felújított épületbe költözött a Szabó Lőrinc és a Lévy József Könyvtár, a József Attila Könyvtárba telepített két darab számítógéppel megtettük az első lépést az informatika felé. A TINLIB könyvtári integrált rendszerben épül az adatbázisunk. Az évekig tartó megtorpanás után, 1995-től fokozatosan elértük, hogy mára csaknem minden könyvtárban van számítógép összesen 22 darab. Olvasói Internet-elérés a Szabó és a Lévy könyvtárakban négy éve, a József Attila, Petőfi Sándor és Tompa Mihály fiókkönyvtárakban fél éve van. Nemcsak a technika, az elhelyezés és a körülmények terén történt fejlődés. A gyűjtemény ma már több mint 300.000 kötetes. Most már csak(!) lépést kell tartani a gyorsan fejlődő technikával és a megváltozott olvasói igényekkel.

Dr. Kis Józsefné

Segíts, hogy segíthessünk!

A II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár és a Ferenczi Sándor Egészségügyi Szakközépiskola közös vállalkozásáról

A fenti felhívással fordultunk az iskolához – mondja Környey Lászlóné dr., a megyei könyvtár igazgatója, amikor új szolgáltatásunkat 2001-ben útjára indítottuk. Ezúttal azonban nem a könyvtárba várjuk az olvasókat, hanem „házhoz visszük” a kínálatot, a sokféle szórakoztató, hasznos, vagy éppen az ismereteket bővítő köteteket.

Ezek az olvasók, akár sok ezer más, éppen úgy kedvelik a történelmet, szépirodalmat, vagy a természettudományos ismeretterjesztő műveket. Ők is szívesen lapozgatnak szakács-könyveket, verset olvasnak, nyelveket tanulnak. Egészségi állapotuk, koruk, mozgás-korlátozottságuk azonban meggátolja őket benne, hogy személyesen keressék fel a könyvtárat.

A Megyei Könyvtár a Ferenczi Sándor Egészségügyi Szakközépiskolával karöltve sietett az érdekeltek segítségére.

A Soros Alapítvány és az Open Society pályázati támogatásával, a résztvevő szakközépiskolások lelkes, hozzáértő együttműködésével és az esélyegyenlőség mellett elkötelezett könyvtárosok

szakértelmével létrehoztuk a közös vállalkozást, amely szép sikert hozott. Az otthonukban látogatott olvasók örömmel várják az olvasnivalót és szívükbe zárták a gyerekeket.

Zsúdel Lászlóné, az iskola igazgatónője elmondta, hogy pedagógiai programjukban fontos szerepe van a humán értékrend megerősítésének. Ezért is fogadták örömmel a házi könyvtári ellátásban való közreműködést.

Az újszerű, de szellemében hozzájuk nagyon is közelálló munka jól fejleszti a tanulók kommunikációs készségét, szociális érzékenységét, személyiségjegeik, így elsősorban empátiás készségük fejlesztését, de módot ad a segítségnyújtás örömeinek a megtapasztalására is.

Összességében kitűnő lehetőség ez a választott szakma gyakorlásához.

A lelkes kis csoport munkáját a könyvtárunk részéről Miklós Katalin könyvtáros, az iskola részéről Tamás Piroska tanárnő fogja össze.

„Házhoz visszük” a könyveket. Válogatás a kérések alapján.

– Már az is jó érzéssel töltött el, hogy az induláskor jóval több önkéntes akadt, mint ahányan a kísérleti programban részt vehettek – mondja a tanárnő. Az meg különösen nagy pedagógiai sikernek számít, hogy a „kiválasztottak”: Balogh Beáta, Papp Mónika, Soltész Beáta, Tolnai Ágnes, Budai Tibor és Papp Ágnes példamutató lelkesedéssel látják el feladatukat. Minden egyes látogatás egy-egy élmény, hiszen a könyvek szállítását jóízű beszélgetések kísérik. Az idősebb olvasók örülnek a

fiataloknak, számukra a látogatás valóságos ünnep.

Papp Ágnes az egyik legszorgalmasabb közvetítő. Szerinte nagy szükség van rá, hogy az önhibájukon kívül helyhez kötöttek is élvezhessék a könyvtár szolgáltatását. Tapasztalatból tudja, hogy ezek az olvasók nemcsak időtöltést keresnek, de lélektanilag is jótékony számukra a kapcsolattartás a könyvtárral.

A program hivatalos, finanszírozott része véget ért, de a programban részt vett gyerekek továbbra is szorgalmasan hord-

ják az olvasnivalót. A végzősök helyébe majd újak lépnek, hogy a könyvekkel együtt jókedvet, mosolyt vigyenek azoknak, akiknek szüksége van rá.

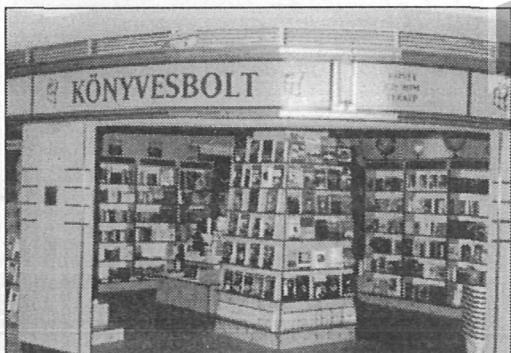
Jó lenne a kört kibővíteni, több ott-hont felkeresni, újabb olvasókkal kapcsolatba kerülni. A fiatalok készsége, a könyvtár elkötelezettsége adott hozzá.

A vállalkozáshoz azonban nem nélkülözhetők a szponzorok sem. Bízunk benne, hogy előbb-utóbb ez a feltétel is megteremtődik.

–ke–

A LÍRA ÉS LANT

Aligha lehet kedvesebb feladata egy hivatását szerető embernek, mint a munkájáról beszélni. A mi munkánk a könyvek eljuttatása az olvasókhoz. Közegünk, ahol naponta találkozunk a könyveket kedvelő közönséggel, a Szinvapark első emeletén található Lira és Lant Könyvesbolt. Igen fiatal még, nincs mögötte nagy múlt, de reméljük, már sokan nemcsak megismerték, de meg is kedvelték ezt az elegáns, gazdag választékkal rendelkező üzletet. A kínálatunk nemcsak bőséges, de szinte naponta meg is újul. A hazai és külföldi kiadványok széles skálája várja folyamatosan a vásárlókat.

Sokan szívesen betérnek nézegetni, lapozgatni, s aki teheti, természetesen vásárol is.

Szeretnénk, ha mindenki, aki haza szeretne vinni egy-egy jó könyvet, ezt meg is tenné. Ezért szolgálunk kedvezményekkel: diákoknak 5 %-kal, pedagógusoknak és nyugdíjasoknak 10 %-kal olcsóbban adjuk a könyveket.

A vásárlás mellett egyfajta kulturális centrummá kívánjuk emelni a Lira és Lant-ot. Rendszeresen tartunk könyvbemutatókat, író-olvasó találkozókat, a Miskolci Rádióval pedig „Fókuszban a Lira és Lant” címmel közös játékot szerveztünk, ahol minden héten értékes nyeremények találhatnak gazdára.

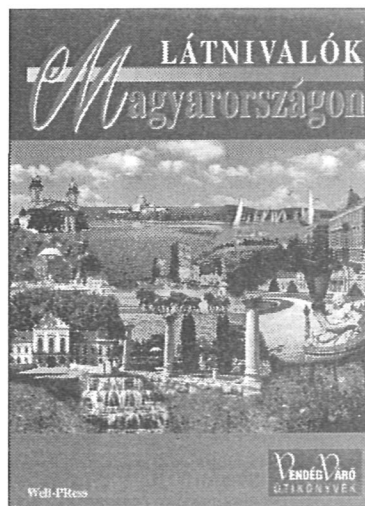
De szívesen adunk helyet rendhagyó irodalom óráknak is általános és középiskolák számára.

Mit mondhatnék még el magunkról? Talán annyit, hogy boltunk minden dolgozója szeretettel várja az olvasni vágyókat, a vásárlókat, mindazokat, akik elkötelezettjei az emberi szellem egyik legnagyobb alkotásának, a könyvnek.

Pappné Wachster Ágnes

LÁTNIVALÓK MAGYARORSZÁGON: Iránytű az országjáráshoz, kézikönyv az ország megismeréséhez, tükör hazánkról.

A hetvenes évek óta nem jelent meg ilyen átfogó, az országot újszerűen bemutató könyv hazánkban, mint az idén márciusban napvilágot látott Látnivalók Magyarországon c. kötet, a Well-Press Kiadó Gondozásában. Az 1024 oldalas kiadványban 1500 színes fotó (összesen 2001 illusztráció), 9 turisztikai régió, 69 túrakerület, 843 település nevezetességei találhatóak.

Aki ezt a könyvet olvassa, nem téved el Magyarországon, nem bolyong tanácstalanul, mindig jó irányban halad és mindig célba ér. Ez a kötet a legjobb útítárs: nem fecseg feleslegesen, nem fitogtatja tudását, nem untat statisztikai adatokkal, de amit mond, arra muszáj odafigyelni. A kötet egyik erőnye, hogy pontos, naprakész információkat közöl, rövidke és frappánsak a leírások, így minden hasznos információ megtalálható benne, ami egy utazás előkészítéséhez szükséges. Az útikönyv mindent megmutat, amit eddig nem láttunk, vagy nem vettünk észre – mert nem elég nézni, látni is kell! Aki ezzel a könyvvel indul útnak, mindent megtudhat, megismerhet, megérthet Magyarországról.

A Látnivalók Magyarországon az „utazók bibliája”, mert ezzel a könyvvel könnyebb túrázni, tájékozódni, kis hazánkban magyarnak és vendégnek lenni.

A kötetet a kiadó ajánlja az olvasók figyelmébe.

10 éves a BÍBOR KIADÓ

A kerek évfordulók alkalmat adnak a megemlékezésre, az ünnepelésre. A Bíbor Kiadó az idén tíz esztendő. **Hogyan emlékezik és hogyan ünnepel a kiadó? Erről kérdeztük Borkúti László ügyvezetőt, a kiadó alapítóját és egyik tulajdonosát.**

– Tizenkilenc éve vagyok könyves, ebből kilenc évet a Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat regionális vezetőjeként dolgoztam. A rendszerváltást követően a tíz főnél kevesebb létszámot foglalkoztató boltokat privatizálták, így vezetői munkámra tovább nem volt szükség. Egyébként is jó lehetőséget láttam arra, hogy önállósítsam magam, így elsőként léptem ki a végnapjait élő vállaltól. A megalapítást követően utcai harcokba kezdtünk, hisz a felszámolás és átalakulását élő könyvszakma gerillaharcosai ekkor jelentek meg. Mi sem akartunk kimaradni a versenyből és hogy képletesen szóljak, hatalmas erővel jelentünk meg Miskolc főutcáján.

– **Kanyarodjunk vissza az alapításhoz! Az érdekelne, hogyan történt a névválasztás miatt Bíbor a Bíbor Kiadó.**

A névválasztás előtt alaposan áttanulmányoztam a szakirodalmat. Ott azt írták, illetve ajánlották, hogy magyar vállalkozások lehetőleg magyar nevet válasszanak, két szótagú legyen, öt betűből álljon és jelentéséről asszociálni lehessen valamire, azaz könnyen meg lehessen jegyezni. Miután azt is szerettem volna, hogy a nevemre is történjen némi utalás ha nem megy jól a könyvkereskedés, akkor lehessen a borkereskedésre váltani – kattant be a BÍBOR szó. A céget a feleségemmel ketten alapítottuk, így utólag azt is belemagyaráztam, hogy azért lett a Bíbor név választva, mert a „bi” előszócska latinban kettőst jelent, a BOR(kúti) meg persze adott. Egyébként akkoriban divatszín is volt. Gondolkodtam azon is, hogy a cég reklámfigurájaként lefényképeztetem magamat bíborosi uniformisban, kezemben egy könyvvel. Bár az exhibicionizmus nem áll messze tőlem, még sem tettem meg.

– **Említette, hogy a könyvkereskedői fronton nyitottak...**

– Az az időszak egy áldott és egyben áldatlan időszak volt. Mint a környék első nagykereskedője, mázsaszámra hoztuk le az árut a fővárosi kiadóktól, illetve viszonteladóktól. Ez a viszonylagos vállalkozói jólét mindaddig tartott, míg

a privatizáció kapcsán könyvesboltok nyitására nem adtuk a fejünket. A privatizálás során így nagyon olcsón vettünk néhány üzletet, többek között Tiszaújvárosban, Szikszón és Miskolcon.

– **Emlékezéséből az derül ki, hogy azok a boltok már nincsenek meg.**

– Mára a Bíbor Kiadó mindössze egy könyvesboltot üzemeltet Tiszaújvárosban. A történet ott folytatódik, hogy ami jól megy, arra a versenytársak is rámennek. Hamarosan erős konkurencia jelentkezett mind a kiskereskedelmi, mind a nagykereskedelmi vonalon. A kilencvenes évek közepére aztán elfogyott a szusz. A Bokros-csomaggal megérkezett a visszaesés. Néhány hét alatt a több mint száz könyvesbolti partnerből alig maradt egy pár. Nem volt menekvés, el ért bennünket is a felszámolás, azaz fizetésképtelenné váltunk.

– **A BÍBOR KIADÓ történetének első szakasza tehát lezárult.**

– Nagyon nehezen éltem meg azt az időszakot. Túl nagy volt a kockázat, a személyes kockázat is. A felszámolási időszak gyakorlatilag másfél évig tartott, de a kijelölt esőgondnok nagyon becsületesen állt a helyzethez. A szakember szemével látta és velem is elhitette, hogy ezt a céget még meg lehet menteni. Ma is hálás vagyok, amiért segített és nem használta ki szorult helyzetemet. Reorganizációs tervet készítettünk és csak azokat az egységeket működtettük tovább, amelyekkel eredményt lehetett elérni. Nem részletezem: végül „egyezséggel” a cég megmenekült a felszámolás alól. 1998-tól tehát új időszámítás kezdődhetett.

– **Ettől kezdődően már csak kiadóként működnek?**

– A könyvkiadói tevékenységünket 1995-ben indítottuk be. Atyai jó barátom, Engi Pista bácsi népdalgyűjteményét rendeztük könyvalakba és forgalmaztuk. Nem volt egy nyereséges üzlet, de megfertőződtem végleg. Így visszatekintve, ma már azt mondom, mindig is könyvkiadó akartam lenni. Annak ellenére, hogy műszaki középiskolába jártam, a humántudományok vonzottak. Középiskolásként irodalmi színpados voltam, képzőművész szakkörbe jártam, díszletfestéssel foglalkoztam, később aktívan fotóztam és filmeztem. Igaz ekkor már fő hivatásomat a népművelés gyakoroltam. Bekeveredve a hetvenes

évek miskolci művészvilágába, nem hajtott más, csak az, hogy valamiféle kreatív tevékenységet végezhessek. Persze miután nem vagyok eléggé tehetséges, ezért ez direkt módon nem megy. Erre már akkor is rájöttem, de a vágyaim most teljesülni látszanak.

– **Akkor most felért a csúcsra?**

– Egyáltalán nem így gondolom. Ez a tíz év az emberi élethez mérve annyit tesz, mint amikor az ember megszületik, eszmél, meg tanul járni, beszélni. Később az iskolában írni, olvasni, számolni. Úgy érzem mint könyvkiadó, most fejeztem be az alsó tagozatos negyedik osztályt. Ismerem már az alapműveleteket, a könyvkészítéshez vannak társaim, partnereim. Többükkel már fél szavakból is megértjük egymást. Úgy érzem, hogy az igazi munkák még csak most kezdődnek. Az eddigiek miatt sem kell szégyenkezniünk, hisz vannak nagyon sikeres kiadványaink, mint a Minden napra egy vers, vagy az Örök emlékül, vannak nagyon hasznos könyveink, melyet a fél ország egyetemén és főiskoláján használnak.

– **Az elmondásából az derül ki számomra, hogy elsősorban a Miskolci Egyetemen használatos tankönyvek kiadói.**

– Mi, helyi kiadóként tartjuk számon magunkat.

– **Tudomásom szerint Magyarországon közel ezer vállalkozás ad ki könyvet...**

– A ténylegesen kiadóként működő vállalkozások száma valóban megközelíti az ötszázast. Tudni kell azonban, hogy a könyvtermés nagy részét alig húsz kiadó bocsátja ki. Az ilyen kis kiadó mint a miénk a könyvkiadás tortájának csekély szeletén próbál megosztani. Én mégis optimista vagyok, egyrészt azért, mert azt csinálhatom, amit szeretek – azaz részekből műgonddal összeilleszteni valami egészen új, nagyszerű dolgot –, másrészt látom a fejlődés útját. Az elmúlt időszakban jelentősen gyarapítottuk a számítógépes eszközlományunkat, kacsingatunk a digitális nyomdászat felé. Nagyon jó színvonalon működik a nyomdai előkészítő műhelyünk. Egyre több kereskedelmi partner rendel meg könyveinket. Ott vagyunk a bevásárló központok shopjaiban. A szakma számít ránk. És mi szeretnénk megfelelni.

K. M.

Jubilál a Felsőmagyarország Kiadó

10 esztendővel ezelőtt, 1991-ben jött létre a Felsőmagyarország Kiadó, amelynek vállalt, és a gyakorlatban is megvalósított küldetése, hogy a helybéli, valamint a Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben születő műveket megjelenéshez segítse. Ezen túl azonban kezdettől fogva nyitott minden értékes alkotás – a teljes magyar irodalom – fogadására, szülessenek bár a művek bárhol a világon.

Régiós szellemiség

A kiadó neve a regionalitást sugallja. Ennek szellemében szeretné feltárni azt az örökséget, amit e táj és szülőttei hagyományaikkal ránk hagytak örökül.

Fontos küldetés ez, hiszen a felföldi tradíciók az országhatárok szűk körű értelmezése, az izolációs szemlélet miatt jelentős részben kirekesztődtek a magyar szellemi életből.

Így például viszonylag keveset tud a közvélemény a sokféle kultúra – magyar, szlovák, szepesi, német, ruszin – együttélésének gazdag hozamáról.

Ezeknek a felfedezéséhez segít hozzá a Felsőmagyarországi Minerva és a Felföldi Kincsestár című könyvsorozat. Mindkettő azt a célt tűzte maga elé, hogy számba vegye és megjelentesse (újra kiadja) a Felföld szellemi örökségének legfontosabb, legértékesebb műveit. Emlékiratok, országismereti munkák, naplók, értékezések alkotják a sorozat darabjait, de megtalálhatók közöttük az ifjúsági irodalom klasszikusai is.

A különféle feldolgozásokban megelenedett gazdag mese- és mondavilág a sorozat jóvoltából ismét napvilágot lát.

A XIX. és XX. századot felelevenítő történelmi elbeszélések, regények, a két világháború közötti szlovákiai magyar irodalom klasszikusai az újra felfedezés örömeivel ajándékozzák meg az olvasókat.

Mit kínál a kiadó a könyvhétre?

Az idei könyvhétre, a 10. születésnapján a Felsőmagyarország Kiadó tizenhárom művet jelentet meg: tanulmányokat, kritikákat, interjúkat, valamint vers- és drámaköteteket.

Közöttük kiemelkedik a Más ég, más föld című „Hetek” antológia.

Berta Zoltán tanulmánykötete Sorstü kör címmel a XX. századi magyar írók alkotásaiban igyekszik feltárni az irodalmi esztétikum és létértelmezés összefüggéseit.

Kocsis István drámakötetében a magyar és a világtörténelem, valamint a művelődéstörténet kiemelkedő alakjai elevenednek meg.

Czigány György: Vándor évek c. könyve századunk jelentős alkotóit idézi.

Bihari Sándor új versei Magyarországot Európa forradalmáraként mutatják be, de emlékeztetnek a költői szépségű művészportrék, vers – arcképek is.

A Felsőmagyarország valamennyi könyvheti kiadványa értékes olvasnivalót kínál, igazi csemegét az irodalom elkötelezett híveinek. *-ke*

Kalász László

Úgy hogy mindenki hallja

úgy fogjak dalba
mindig

s úgy végezzem
hogy ne vérezzen
el amit szólni indít

s hogy hallja meg
végső szavát is
dalomnak e világ

nemcsak Szeged
a Hold vagy Párizs
de falum legalább

**Köszöntjük
a Hetek alkotócsoport tagjait
Miskolcon,
az Ünnepi Könyvhét alkalmából!**

Több mint másfél évtizede, 1985-ben látott napvilágot a Hetek költőinek antológiája, Az ének megmarad.

Akkor a kiadók közt ott volt a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár is. Most ismét közös kötetben szólnak meg. Más föld, más ég címmel a Felsőmagyarország kiadó gondozásában. A könyvbemutató alkalmából a könyvtár vendégei lesznek Ágh István, Bella István, Buda Ferenc és Serfőző Simon. A találkozón közreműködik Torma Mária Radnóti-díjas versmondó.

Ágh István

Bella István

Buda Ferenc

Kalász László

Raffay Sarolta

Ratkó József

Serfőző Simon

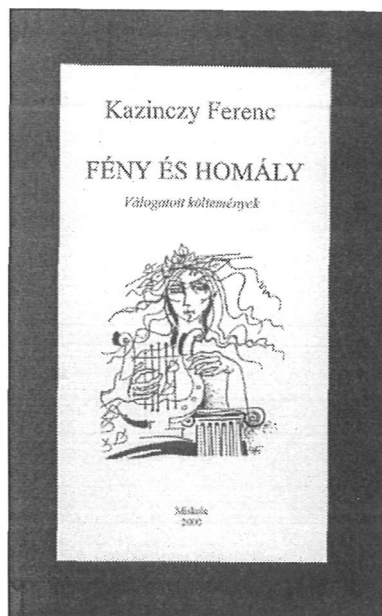
FÉNY ÉS HOMÁLY

Egy sorozat: Poétikai gyűjtemény Abaúj, Borsod, Gömör, Torna és Zemplén költői első darabjaként jelent meg a közelmúltban a Kazinczy Ferenc válogatott költeményeit tartalmazó kötet a B.-A.-Z. megyei Múzeumi Igazgatóság kiadásában, Kováts Dániel szerkesztésében. A sorozatszerkesztő Fehér József, a sátoraljúj helyi Kazinczy Ferenc Múzeum igazgatója. A sorozat következő, most előkészületben levő darabjai: Ungvárnémeti Tóth László költeményei, Szemere Miklós: A vadon költészete, Kiss József: Az ár ellen és Nikolas Lenaу válogatott versei. Az irodalmi érdeklődésű ember erre csettint egyet és kíváncsian várja a szellemi izgalmakat ígérő könyveket.

Kazinczy Ferenc korának, a XVIII-XIX. sz. fordulójának kiemelkedő egyénisége, az irodalmi klasszicizmusnak és a magyar felvilágosodásnak a vezéralakja. A nyelvújítás vezetője, katalizátora. Nevéről a legtöbb embernek a levelezése és talán a Fogságom naplója jut eszébe. Kétségtelen, fő műve a levelezése volt. Levelei révén az ország szellemi

központja, lakóhelye, Széphalom, az ország szellemi fővárosa. Levelezésben állott szinte minden íróval, korának sok jelentős és kevésbé jelentős személyiségével. Legeredetibb műve, a Fogságom naplója, mely a Martinovic-féle összeesküvésben való részvétele miatt kirótt hatévi raboskodás élményei alapján született Mindazonáltal Kazinczy jelentős költő volt, költészete rányomta bélyegét kora irodalmára és a magyar irodalom értékei közé tartozik. Verseivel elég mostohán bánt az utókor, kevés Kazinczy-verseskötet látott napvilágot, így azok nem épülhettek be a köztudatba. A szerkesztő írja: „kötetünk a költő Kazinczy fölfedezését kívánja elősegíteni, amikor változatos témáiból kínál válogatást.”

A kötet hetvennégy versét öt ciklusba – Az ő képe, Tusakodás, Emberi nagyság, Tövises és virágok, Széphalom – rendezte a szerkesztő. A költő Kazinczy a görög és a latin klasszikusok követője. A legkülönbözőbb versformákban verselte meg szerzeágazó témáit.

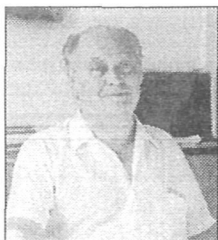
Kazinczyt kortársai felülmúlhatták egyben-másban, Berzsenyi, Csokonai – és talán a mi Daykánk is – például a költészetben, mások a filozófiai műveltségben, de a kifejezés szenvedélyes keresésében minden magyar író az ő tanítványa, mondhatnók, a reformkor írói az ő köpenyéből bújtak elő.

A Fény és homály kemény fedelű, kézbe simuló

szép könyv. Méltó a költőhöz. Fény és feledés homályában. Köszönet érte.

Fecske Csaba

Szabadfalvi József: Pásztorcsanakok Észak-Magyarországon

Részlet a 2001. márciusában váratlanul elhunyt szerző kötetének előszavából.

Meggyőződésem, hogy a tudomány-nyal foglalkozóknak életük során, úgy jó útévenként, át kell térni egy újabb témakör kutatására. A megszokott témákba is bele lehet fáradni. Az újabb pedig élénkíti a kutatási érdeklődést és a kedvet. Természetesen nem kell teljesen háttérbe fordítani a réginek sem, időnként oda is vissza-vissza lehet térni.

Élete során így lehet a kutató – szakmáján belül – három-négy témakör specialistája.

Ilyen megfontolásokból kezdtem hozzá néhány éve ismét a népművészet kutatásához. Az elmúlt fél évtizedben valójában két témakör foglalkoztatott: a templomi festőasztalosság és a pásztor-

művészet. Az utóbbi – már csak a hosszasan végzett pásztorkodási kutatásaim miatt is – mindig érdekelt.

A magyar pásztorművészetnek három nagy területi egysége alakult ki: a Dunántúlon, az Alföldön és Észak-Magyarországon. Ezek közül az utóbbiban jött létre a legszínesebb egység. Ezért, másrészt pedig mivel néhány évtizede itt élek, elhatároztam az észak-magyarországi pásztorművészet egészének feldolgozását. Akkor még nem tudtam, milyen nagy fába vág-

tam fejszemet! Az anyag áttekintése is legalább két évbe telt. A terület múzeumait többször is felkerestem Nógrád megyétől Szatmár és Bereg megyéig. A Néprajzi Múzeum anyagának áttekintése szinte külön embert igényelt volna. Sok munkával gyűjtöttem és kézbevettem a teljes pásztorművészeti anyagot. Az illusztrációnak szánt tárgyak kiválogatása, kikölcsönzése és azok elkészíttetése ugyancsak előre nem látott, szívós munkát kívánt.

A munka eredménye ez a könyv.

A HODOSSYAK

Egy edelényi kovácsdinasztia történetéből

„A csengettyű csinálást
felfedezni csak az tudta,
aki kedvese kék szemét
elfeledni sosem tudta”

József Attila

Az edelényi Művelődési Központ, Könyvtár és Múzeum kiadásában jelent meg az Edelényi Füzetek 24. kötete, mely a helybéli kovácsdinasztia, a Hodossyak történetét dolgozza fel. A kötet a 75 éve Hodossy Gyula, a Népművészet mestere előtt tiszteleg, egyben bepillantást nyújt egy mára nagyrészt múltba tűnt népi mesterség kulisszatitkaiba. A Hodossy családon keresztül megismertet a megyei kovácsmesterség múltjával, jeles képviselőivel.

A kötet legtöbb írásának szerzője Bodgál Ferenc, a Herman Ottó Múzeum korán elhunyt néprajzkutatója, aki országosan is kiemelkedő eredményeket ért el a szakterület kutatásában.

Edelény a történelmi megyék területén a népi féművesség egyik központja volt.

A kovácsműhely a Borsod Tájházban

1998-ban az itteni Borsodi Tájházban kovácsműhely nyílt a térség hajdani kovácsmestereinek tiszteletére.

Az Edelényi Füzetek új darabja Laki Lukács László szerkesztésében a Városi Könyvtár és a Borsodi Tájház több évtizedes munkásságának fontos állomása.

A népi kézművesség iránt érdeklődők, a népművészetet kedvelők bizonyára szívesen olvassák.

A Hodossy család csengő-, kolomp és kampó gyűjteménye a Borsodi Tájházban

Utry Gergely:

Az amerikai ortodox egyház

UTRY GERGELY

az
AMERIKAI ORTHODOX
EGYHÁZ

Részlet a kötet bevezetőjéből:

Napjainkban a nyugati világ egyre növekvő érdeklődést mutat a keleti misztika, lelkiség és tanok iránt. A buddhizmus és más távol-keleti vallások, meditációs technikák, természetes gyógymódok, keleti harcművészetek hódítják meg a Nyugatot. Most, a posztmodern korban és a „globalizáció” idejében, az emberek ismét keresik és felfedezik a materiális világon túli dimenziókat, és általában a misztikusabb, természethez közelebb és lélekközpontúbb Kelet felé fordulnak. Gyakran azonban az egész keleti világot vagy annak „nyugati exportját” túl idealisztikusan, kellő kritika nélkül közelítik meg és a nyugati kultúra számára meglehetősen idegen elméleteket és praktikákat is befogadnak, vagy a nyugati és keleti elemekből egy harmonikus egységet nélkülöző hibrid világképet építenek fel magukban, amely végső soron sem nem keleti, sem nem nyugati.

Ebben a folyamatban az Ortodox Egyház, a kereszténység misztikusabb,

ugyanakkor a nyugati észjárástól sem teljesen idegen „keleti fele” egyfajta egészséges arany középutat képviselhet. Egyrészt gondolkodástól áthatott gazdag lelkiséget, másrészt, mivel sokkal közelebb áll a történelmileg keresztény vallás, ezért az őt elfogadó nyugati embernek nem kell emiatt saját kulturális örökségétől elidegenednie. Emellett az Ortodox Egyházat kétezer éves, kipróbált lelki gyakorlata és tapasztalat összehasonlíthatatlanul „biztonságosabbá” és „nyugalmasabbá” teszi egyes szélsőséges, újkeletű, „lelki megújulásra” törekvő mozgalmaknál.

A kötet azt vizsgálja, hogyan jelent meg és fejlődött az Ortodox Egyház egy nagy nyugati kultúrában, az Amerikai Egyesült Államokban.

Először az Ortodox Kereszténység általános jellemvonásait vázolja fel. Ezután az Ortodoxia történelmi útját kíséri végig az amerikai kontinensen: hogyan lett a parányi orosz misszióból hatalmas önálló amerikai egyház. Ezt követően az egyház jelenlegi életét és szervezetét ismerteti. Végül megmutatja, milyen főbb kihívások elé állítja korunk amerikai társadalma az Ortodox Egyházat.

AZ IDŐ MÚLÁSA

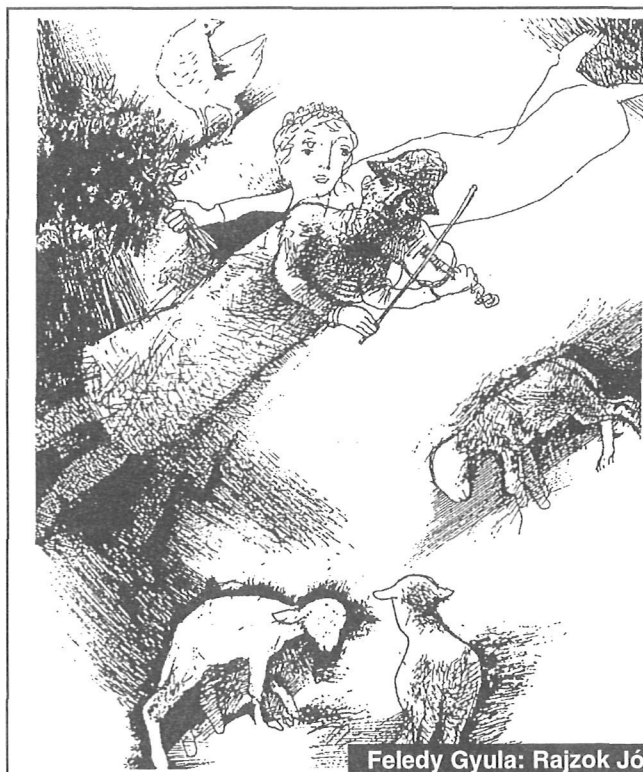
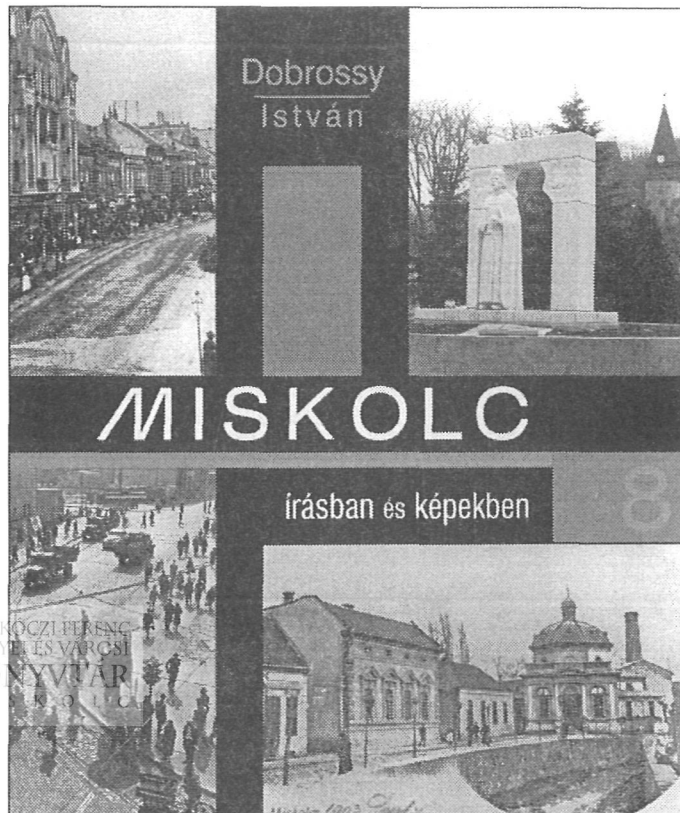
*Dobrossy István:
Miskolc írásban és képekben 8.*

A város művészeti-kulturális produkcióinak potenciális közönségét jelentő miskolci polgárok számára hagyományosan a hangversenyszézon nyitánya, a színházi bérelt hirdetés, a grafikai biennálé, a Kalács-fesztiválok vagy mondjuk az egyetemi ásványbörzék jelzik: ismét eltelt egy(-két) év. A várostörténet iránt érdeklődők számára az idő múlását feltehetően Dobrossy István Miskolc írásban és képekben című könyvsorozata tanúsítja. A sorozat újabb és újabb köteteknek – könyvheti ritmusban történő – megjelenéséhez úgymond hozzászokott az olvasó. Talán éppen ezért meglepő a felismerés: immár a nyolcadik kötet látott napvilágot. Sőt, a szerző eltökéltsége és kitartása, valamint az új kötet előszavában vázolt nagy ívű koncepció arra enged következtetni, hogy a sorozat korántsem zárult le ezzel a kötettel. Az 1994-ben megjelent első kötet Ajánlásában olvasható (és az egész vállalkozást megalapozó) megállapítás sem veszítette el érvényességét: „A múzeum és a levéltár gyűjteményei kiapadhatatlan forrásként ontják az információkat egy-egy épülettel, üzlettel, üzemmel, vagy éppen

intézménnyel kapcsolatban. A várostörténet apró, színes, egykor elődeink által átélt, vagy kortársainkkal, a velünk élő nemzedékekkel megtörtént eseményeiről sok száz téma vár részben feldolgozásra, részben pedig megjelenésre.”

Az idő (gyors) múlásának (olykor megdöbbentő) tapasztalatával persze nem csupán a könyvsorozat olvasóinak, de szerzőjének is szembeülnie kellett. Bizonyára nem tekinthető véletlennek, hogy a nyolcadik kötet jó részt a korábbi kötetekre való

reflexió eredményeként jött létre, azaz mintegy kiegészíti, felülírja, továbbgondolja a már leírtakat. A szerző ugyanis felismeri, hogy (város)történeti vállalkozásának is van saját történetisége. Így a korábbi kötetek két idősíkjához (azaz a várostörténeti múlthoz és a múltat megszólaltató jelenhez) a nyolcadik kötetben egy harmadik idősíki is társul: a so-

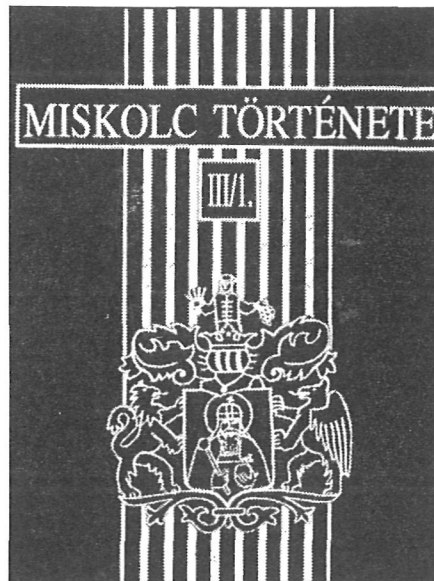
Feledy Gyula: Rajzok József Attila verssoraira. (II.–III.)

rozatkezdő kilencvenes évek immár történetileg vizsgálható (közel)múltja. Ebből a nézőpontból válik feldolgozhatóvá és kötetbe illeszthetővé például a „cifra palota”, a „Bató-ház” üzletközpont, a „Metropol” üzletház vagy éppen a „Szinvapark” bevásárló- és szabadidőközpont építéstörténete. Ez a nézőpont eredményezi a kötetnek azt a sajátosságát, amely a városrendezési és tömbrehabilitációs tervdokumentáció szerepének megnövekedésében (illetve a hagyományos múzeumi és levéltári forrásanyag háttérbe szorulásában), az építészettörténeti perspektíva és építészeti szaknyelv dominanciájában ismerhető fel. (Erről árulkodik az olvasót eligazító Építészettörténeti kissozár című „fejezet” beiktatása is.)

A nyolcadik kötet (és egyben a könyvsorozat) jelentősége – az én olvasatom szerint – mégsem elsősorban az adatgazdagságban, a várostörténet fehér- és vakfoltjainak szisztematikus elűntetésében ismerhető fel. Sokkal inkább abban, hogy egy olyan mentalitást alapozhat meg, amely a megyei jogú város lakójából miskolci polgárt formál (a polgár szót természetesen nem aktuálpolitikai és kurzusideológiai kiüresített-ségében értve). Ennek a polgárnak azért bensőséges a viszonya városával, mert annak múltjában is otthonosan mozog, azaz képes kialakítani és átörökíteni az identitásképző tradíciókat. A könyv implicit üzenete szerint ez a polgár a hagyományos nevükön ismeri, individualizálja, élettörténetük elbeszélésével veszi birtokába a történelmi belváros (egykor) patinás épületeit (lásd például: „Silbiger-ház”, „Greutter-ház”, „Grünfeld-ház”, „Haller-Halmos-ház”, „Bródi-ház”, „Neumann-palota”); ez a polgár nagy becsben tartja a polgári társasélet eminens színtereit (lásd: közparkok, vígadók, sportegyleti létesítmények); ez a polgár tisztában van az emlékmű-állítás közösségteremtő funkciójával (még akkor is, ha az emlékművek esztétikai és ideológiai megítélése vita tárgyát képezheti). És bizony ez az a polgár, aki elborzad, ha végigsétál városának főutcáján – látva a „várost” jelentő hagyományok szétporladását, a szervetlenséget, a gagy diadalát. És ez az a polgár, aki mégis reménykedik, hogy városa nemcsak könyvekben él tovább. (Miskolci Idegenforgalmi és Kulturális Iroda – Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Levéltár) **Porkoláb Tibor**

MISKOLC TÖRTÉNETE III.

Megjelent a magyar millennium, a kereszténység felvételének 1000. évében és Miskolc városi jogállásának 650. évfordulóján

MISKOLC TÖRTÉNETE 6 KÖTETBEN A MONOGRÁFIA KÖTETEI:

- Miskolc története a kezdetektől 1526-ig. (I. kötet)
Szerkesztette: Kubinyi András
- Miskolc története 1526-tól 1702-ig. (II. kötet)
Szerkesztette: Szakály Ferenc
- Miskolc története 1702-től 1847-ig. (III. kötet)
Szerkesztette: Faragó Tamás
- Miskolc története 1848-tól 1918-ig. (IV. kötet)
Szerkesztő: Veres László-Viga Gyula
- Miskolc története 1918-tól 1949-ig. (V. kötet)
Szerkesztő: Dobrossy István–Stipta István
- Miskolc története 1949-től 1989-ig. (VI. kötet)
Szerkesztő: Dobrossy István–Stipta István

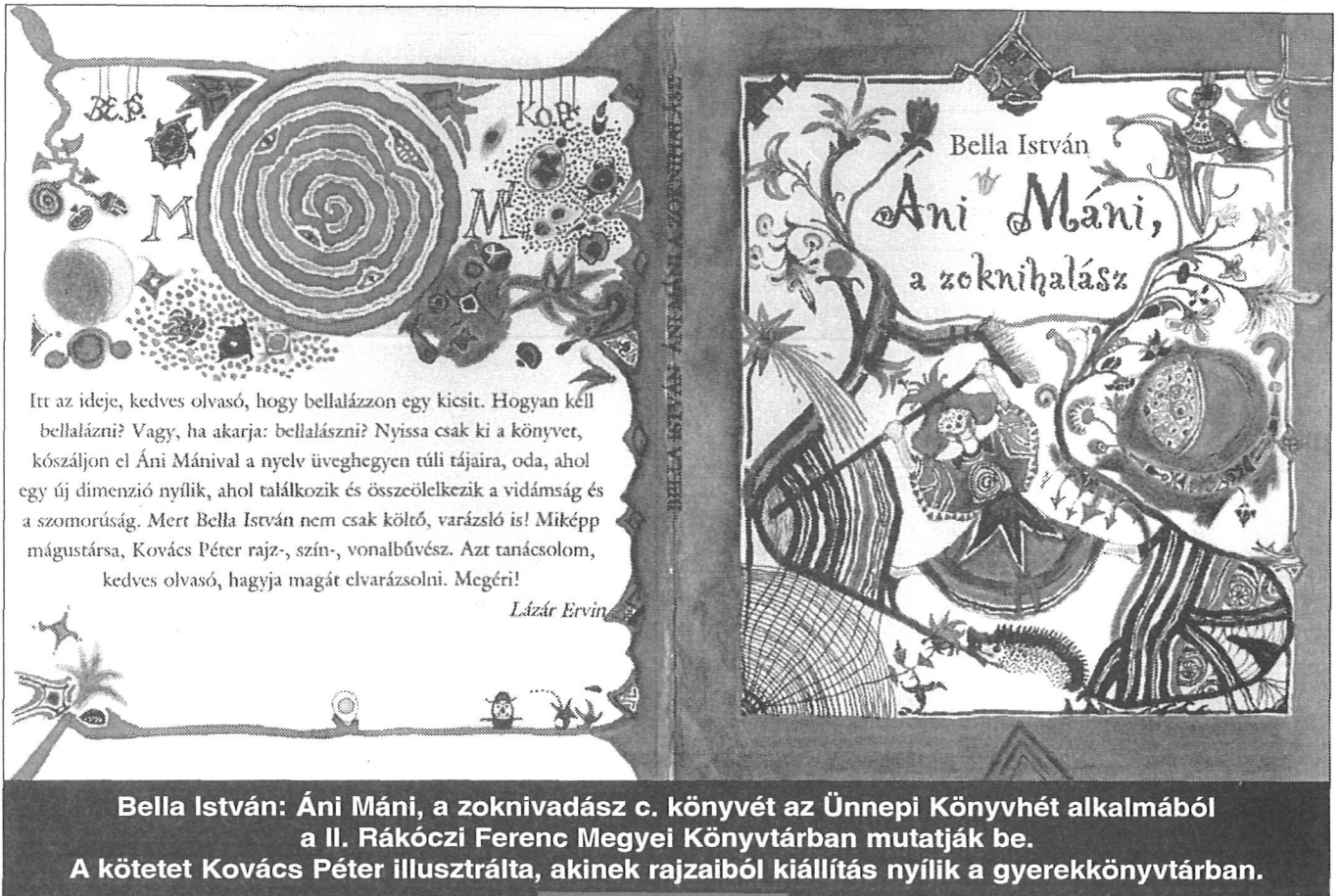
Dr. Szendrei János 1886-ban jelentette meg Miskolc város történetének első kötetét. 110 évvel később 1996-tól egy újabb vállalkozás két évenként megjelenő kiadványaival lettünk gazdagabbak. Azért tartjuk fontosnak a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Levéltár és a Herman Ottó Múzeum közös kiadásában megjelenő köteteket, mert az elmúlt száz évben nem jelent meg hasonló. Az új monográfia természetesen más, mint az előző, a szerkesztők azonban arra törekedtek, hogy az új ne legyen idegen a régítől. A „Szendreim” korosztályok nőttek fel, ma is számon tartjuk, s valószínű ez lesz a „sorsa” az új hatkötetes „Miskolcnak” is. Megírásán közel 100 fős apparátus dolgozik. Az egyes kötetek két évenként jelennek meg. Örömmel szolgál, hogy a munkában részt vesznek a Miskolci Egyetem kutatói és fővárosi történészek is. A sorozat főszerkesztője dr. Dobrossy István.

A legújabb a III. kötet, amely terjedelme miatt kétrészes, az elmúlt év karácsonyára került a könyvesboltokba Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának támogatásával. Az 1702 és 1847 közötti időszakot bemutató 1056 oldalas mű kötet szerkesztője Faragó Tamás, szerkesztőtársa Fazekas Csaba. A kötet szerzői: Barsi János, Dienes Dénes, Dobrossy István, Faragó Tamás, Fazekas Csaba, Gyulai Éva, Németh Györgyi, Papp Klára, Stipta István, Szegőfi Anna, Szendi Attila, Tóth Péter, Veres László. A kiadványt

színes képek és levéltári források gazdagítják. Figyelemreméltó a részletes irodalomjegyzék és igen jól hasznosítható a kötetzáró név- és tárgymutató. Az igényes kivitel a Borsodi Nyomda Kft. munkatársait dicséri.

A millenniumi esztendő kiadványa méltán lehet Miskolc város ünnepi bemutatkozása, múltjának gazdag feltárásával. A tudományos igényű monográfia nemcsak a város történetének megismeréséhez, hanem múltjának megbecsüléséhez is segítséget nyújt. Szükségünk van rá, mert hidat teremt múlt, jelen – és jövő között. Növeli otthonérzetünket, vállalhatóvá teszi miskolciságunkat s örökségünk méltó gazdaszerepére ösztönöz. A könyvhét olvasóit is arra biztatjuk, legyenek társaink Miskolc történetének megismerésében. A 2001. évi Ünnepi Könyvhét alkalmából e sorozat harmadik kötetét ajánlja szíves figyelmükbe (nem csak) a miskolciaknak

Sáray László

Bella István: *Ani Máni, a zoknihalász* c. könyvét az Ünnepi Könyvhét alkalmából a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban mutatják be.

A kötetet Kovács Péter illusztrálta, akinek rajzaiból kiállítás nyílik a gyerekkönyvtárban.

Mindenki vagy senki... mondja Varga Rudolf, aki a szegénységről ír könyvet és készít filmet

– Akik ismernek Téged, azok is nehezen értik meg, mi hajt, mi ösztönöz, hogy munkáidban mindig az elesettekről szólsz? Róluk beszélsz, róluk készítesz filmet vagy írsz regényt?

– Tudom a jóllakottság elégedett állapotából nehéz az úgynevezett szegényekkel, az éhezőkkel foglalkozni, empátiát gyakorolni az ő gondolataikkal, de azt hiszem, jobb, ha tudjuk, hogy muszáj, sőt kötelező. A humánus alapvetése az, hogy segítsünk az elesetteken. Nem tagadom, rosszul érzem magam, aminek számos oka van. Egyik kavics a cipőmben a fejére fordult értékrend, az a katasztrofális értékvesztés, ami leginkább jellemző a világra. A másik a „dögöljön meg a szomszéd tehene” gondolkodás, amely szezonját éljük. A harmadik legfájdalmasabb talán a legnagyobb nemzeti kincsünk, a tudás, a kreativitás elkótyavetyélése. Hiányolom a valódi társadalmi párbeszédet, amelynek az a veszélye, hogy a demokrácia alapilléreit ássa alá.

– A szegényekről szólás mellett, szinte egyedülként, a cigányok mellett is szólsz.

– Szeretném ha megértenének. Én nem vagyok elfogult a romákkal. Amennyiben ad abszurdum a svédek lennének olyan kiszolgáltatott helyzetben, mint a cigányok, akkor a svédek mellé állnék. A mondatnak vége. Úgy gondolom, mára a szegénység szitokszóvá vált, identitásjeggyé, stigmává, mint a lepra. Kérem, válogassuk meg a szavainkat, mossuk tisztára gondolatainkat. Emberekről van szó. Emberekről, akik ilyen okokból a perifériára sodródtak. Büntetésük a teljes leépülés, a halál? És miközben embertársaink nagy részét a lehetetlenségbe hajszoljuk, vegyük már észre, hogy mi magunk is a nagy történelmi döngkút betonperemén egyensúlyozunk. Elég egy rossz mozdulat, és magunk is létalatti helyzetbe kerülhetünk.

– És hogyan akarsz rajtuk segíteni?

– A közhelyeket már elmondták előttem sokszor és sokan. Én nem valami társadalomtudományi magasságból nézett, absztrahált szegénységről beszélek, hanem konkrét képekben tárom fel, amit leginkább az „aluljáró egyetemeken” lehet tanulni, ahol papírdobozokban lak-

nak a hajléktalanok. Idefelé jövet találkoztam egy régi, ifjúkori baráttal, aki zokogva, tremlőző kézzel emelte szájához a mai nyitó, betevő felest. Ez az ember, kimondhatom nevének kezdőbetűjét is: M.E., valaha kolléga volt, tanárember, újságíró, aki állítom, ugyanúgy önhibáján kívül vált a hajléktalan szálló lakójává, mint a többi tíz- meg százezer ember. Valaha kiegyensúlyozott életet élt, de a társadalmi változások „egszakadás-földindulása” kirántotta lába alól a talajt. Valószínűnek tartom, sebezhetőbb volt az áltagnál. Ezért taszította a társadalom teljes kilátástalanságba? Nem látok semmilyen valós szociális hálót, ami az élet újrakezdését segítené, mégpedig oly módon, hogy kiszolgáltatott helyzetbe került, arcpírító megaláztatás nélkül újrendezhesse sorait, életének alapjait. Nehéz kimondani, nehéz jóslásokba bocsátkozni, de az egykori barát is addig rója majd az utcákat, amíg valami zugban agyonmarja a fagy. Nos, rémálmaimban néha látom a szép új polgári Magyarországot, és verítékezve felordítok: az úgynevezett egyensúlyukat

veszített emberek ezután halálra lesznek ítélve. Ha valami, hát ez megérdemelné végre az őszinte, mély analízist.

– Te tudsz szerezni támogatókat, hogy ezekről a sorsokról írj, filmet készíts?

– Nincs könnyű helyzetben az, aki körülöttünk, bennünk létező szegénységet tisztességesen akarja manifesztálni, akár írásban rögzíteni vagy „megfilmesíteni”. Márpedig úgy, hogy ez ne legyen valami manapság divatos, az állkönyvekben, az állfilmekben látható szociális kukkolás. A szegénységnek nincs hírértéke, és nem kapkodnak utána a médiumok. Szeretnének elbújni előle. Nem szeretjük nézni a „szerencsétlencet”, nem akarunk tudni róluk. A politikai csatatéren ma nem a becsapottaknak, horribile dictu a világ kilencven százalékának kedvez az idő. Ám a történelem véleményem szerint arról szól, hogy a világ mindig leszámol tévhiedelmeivel úgy, hogy – gondolom – előbb-utóbb vége lesz ennek a mai világ „szappanoperának” is, és a csalások, hókuszpókuszok lelepleződnek és a világ zöld kártyaasztalán a public reletons trükkökkel épített kártyavár összeomlik. Más dolog, hogy apókerarcú nyertesek akkora már meglépnak a „bankkal”. Csoda-e, hogy a kisemmizettek gyomra felfordul, mihelyst fenséges erkölcsi tanítást hallanak? Tehát hosszú tanulási folyamat életünk, és bizony mindig meg kell fizetni a tanulópénzt.

– A szegénység pedig nem újkeletű...

– Az átkos akol melegében mindent elítöltökelt előttünk, de zsigereinkben éreztük, tudtuk, mi történik bennünk, velünk, körülöttünk. A mai manipulációs, egyre virtuálisabbá váló világunkban pedig arról szól a nóta, hogy látszólag

minden információt élénk öntenek, de ember legyen a talpán, aki valóban el tud igazodni a dezinformációk ördögi szennyvizében, labirintusában, hálójában. Egy fő szólam mindenesetre kihalatszik ebből a világvégi óbegatásból, bábeli hangzavarból: pénz az Isten. Csak az számít ami fogyasztást generál. Lehetőleg minél bővlibb vacak fogyasztását, mert attól nő a család haszna. Mindezt pedig hogyan lehet elérni? Minél jobban „le kell butítani” a fogyasztókat, akiket palira lehet venni. A leépültek a későbbiekben már csak annyiban érdekesekek, hogy potenciális fogyasztóként funkcionálnak-e. Ha nem, hát... Ha nem vevők, esetleg el kell adni őket... Nos, azt mondom: tíz Csernobilnél nagyobb kárt okoz az a negatív sugárzás, ami a tengerentúli, nyugati majmolásból, a látszatra konzumáló társadalom tragikomikus karikatúrájából ered. Kívánom, ne legyen önbeteljesítő jóslat, de hamarosan látni fogjuk a butaság káros következményeit. Félok, hogy belátható időn belül leharcolt, reménytelen sivataggá változik világunk, ebben a kapzsi harácsolásban. Szóval nyomjuk a gázt a szakadék széléig. Jó volna leszállni végre a magas hintalóról ebben a kifakult világban.

– Amilyen átérzéssel beszélsz – távol álljon tőlem a cinizmus –, az gondolom most rögtön elmész szociális munkásnak, mert közvetlenül így tudnál a legtöbbet segíteni.

– Az én feladatomban, az én munkámban az, hogy szövegeket írjak és szalagra rögzítek azt, amit látok a valóságból. Jelen pillanatban úgy, ahogy tudom, hiszen a rendszerváltástól az új és újabb rezsim határozzák meg a kultúra helyét, szerepét, nevezetesen azt: hogy a kultúra is csak áru. Sebtyben be is árazzák azt, és a valódi művészet értéke szinte a nullával lett egyenlő. Az új, mindent a hatalomnak, pénznek alárendelt szemlélet szerint, mivel az igazi művészet nem terem azonnal forintosítható hasznot, profitot, a kacatok szemétdombjára dobták azt. Ezzel ma még teljes összefüggésben nem látható károkat okoztak.

– Véleményeddel sok mindenben egyetértek, bár a sokszor izgágaságnak tűnő habitussal nem tudok mit kezdeni.

– Nekem látszólag könnyű a helyzetem, mivel egységes egésznek tekintem a világot. Nincsenek anyagi, hatalmi

megfontolásaim. Ezért engedhetem meg magamnak azt a „luxust”, hogy kimondjam: komoly csapdahelyzetben van a világ, bonyolult belül záródó lakatokkal zárta be magát a krízisbe. Úgy látom, hogy a ravasz okoskodásnak álcázott sok nagyképű ostobaság megmérgezte a köztudatot. Mára a megmaradt értelmiséget megalázó pénzkunyerálási helyzetbe

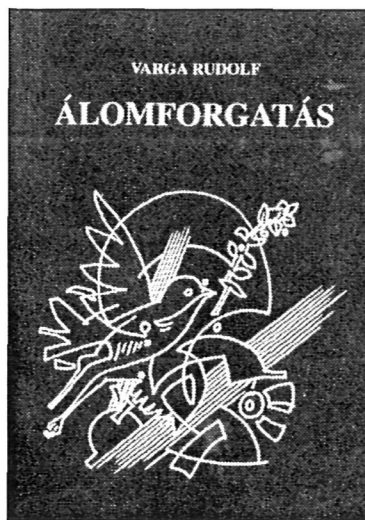
sodorta a politika, pedig az értelmiségnek, sorsunkért felelősséggel gondolkodók dolga lenne, hogy megtegyék a méregtelenítéshez, a tisztázáshoz vezető lépéseket.

– Indulataidból kitetszik, nem vagy a hatalom kegyeltje...

– Bizonyos köröknek csípi a szemét a jelenlétem, nehezen viselik, hogy nem vagyok semmilyen lobbikitartottja, ajánorozott üdvöskéje, sem szócsöve. Ezért vannak, akik azzal vádolnak – főleg, akik a „mérgeket” árulják – sandán, rosszindulatúan, vagy csak felületességük okán, hogy filmjeimmel, írásaimmal botrányt gerjesztek. Üzenem nekik, ha a továbbiakban félretennék negatív előfelvetéseiket, láthatnák: minden cselekedetemmel a tisztánlátást szeretném elősegíteni, hogy ki merjük nyitni a szemünket, merjünk gondolkodni a minden pillanatban ránk zúduló manipulációs támadások közepette is. Ötvenéves vagyok, úgyhogy lassan lejár a jegyem.

– Ezt nem értem, hisz aktivitásod bámulatos, bár a most megjelent köteted után azt mondtad egy ideig nem írsz. Akkor mivel töltöd napjaidat.

– Nézem, ahogyan démonaival viaskodik ez a világ, és azt mondom: a játssza a jelenlegi állás szerint a rossz erők javára áll. Nem tartom magányos harcosnak magam, csak egy embernek a sok közül. Teszem a dolgom, aminek akkor lesz vége, ha azt a szót végleg kitörölhetjük a szótárunkból: szegénység és kiszolgáltatottság.

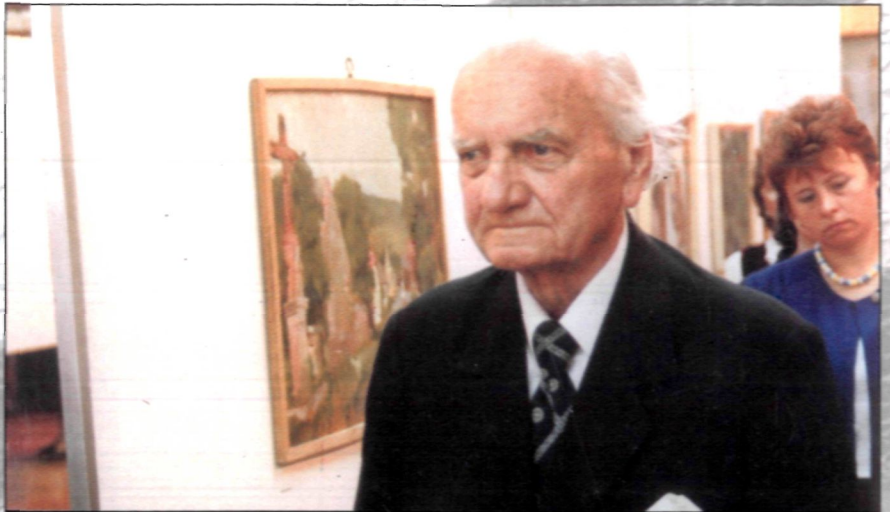

KÖNYVHETI „ÜDVÖZLŐLAPOK” a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárból

A válogatás az elmúlt évek ünnepi könyvheti eseményeiről ad ízelítőt.

Benedek István könyvbemutatója.

László Gyula festményei a könyvtárban.

Serfőző Simon a könyvbemutató vendégeivel.

Csoóri Sándor dedikál.

Fodor András és Cs. Varga István a miskolciak körében.

A II. RÁKÓCZI FERENC MEGYEI KÖNYVTÁR ÜNNEPI KIADVÁNYA.

Megjelent a 72. Ünnepi Könyvhét alkalmából Miskolcon. Felelős kiadó a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár igazgatója.
Nyomdai előkészítés: Garay. Készült a CÍMKER II. Kft. Nyomdaüzemében. Felelős vezető: Abkarovits Géza.